

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobkyně: S. S. O., a. s., IČO X,
sídlem L. 1165/12, O.
zastoupena advokátem Mgr. Ing. Petrem Konečným,
sídlem Na Střelnici 1212/39, Olomouc

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00, Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2016, č. j. 45922/16/5100-31461-700796 a 45924/16/5100-31461-700796, ve věci daně z nabytí nemovitých věcí,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Finanční úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) platebním výměrem ze dne 23. 9. 2015, č. j. 1593774/15/3101-70463-805743, žalobkyni vyměřil daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 436.336 Kč. Následně dne 8. 6. 2016 vydal správce platební výměr č. j. 1217226/16/3101-70463-805743, kterým žalobkyni vyměřil pokutu za opožděné

tvrzení daně z nabytí nemovitostí, a č. j. 1217280/16/3101-70463-805743, kterým jí vyměřil úrok z prodlení.

2. Odvolání žalobkyně proti výše vymezeným platebním výměrům byla žalovaným zamítnuta a napadené platební výměry byly potvrzeny.
3. Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání proti platebnímu výměru, jímž jí byla vyměřena daň z nabytí nemovitých věcí, brojila žalobou u zdejšího soudu, který ji zamítl (rozsudek ze dne 15. 11. 2017, č. j. 65 Afs 91/2016-25). Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, který ji rozhodnutím ze dne 21. 3. 2018, č. j. 1 Afs 451/2017-25 zamítl jako nedůvodnou.
4. Žalobkyně podala v zákonné lhůtě rovněž žalobu, již se domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2016, č. j. 45922/16/5100-31461-700796 a 45924/16/5100-31461-700796, kterými žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správce daně ze dne 8. 6. 2016, č. j. 1217226/16/3101-70463-805743, kterým správce daně vyměřil žalobkyni pokutu za opožděné tvrzení daně z nabytí nemovitostí, a č. j. 1217280/16/3101-70463-805743, kterým správce daně žalobkyni vyměřil úrok z prodlení. Přezkum těchto rozhodnutí je předmětem tohoto řízení.
5. Žalobkyně v žalobě uvádí, že jelikož považuje za nesprávné rozhodnutí o vyměření daně z nabytí nemovitých věcí, neboť je toho názoru, že není jejím poplatníkem, je stejně tak nesprávné rozhodnutí o vyměření úroku z prodlení úhrady této daňové povinnosti a rovněž tak rozhodnutí o vyměření pokuty za opožděné tvrzení daně.
6. Žalovaný k žalobě uvedl, že trvá na svém názoru, že daň byla vyměřena správně a byly naplněny podmínky pro uložení pokuty a předepsání úroku. Daňový řád sankcionuje nepodání daňového přiznání pokutou za opožděné tvrzení daně a prodlení s úhradou daně úrokem z prodlení, obojí vzniká přímo ze zákona v případě, že dojde k naplnění podmínek stanovených zákonem k jejich vzniku a správce daně zde nemá možnost správního uvážení, zda vzhledem k okolnostem případu pokutu uložit a úrok předepsat či nikoli. V posuzovaném případě žalobkyně v zákonné lhůtě do 1. 9. 2014 nepodala přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí, ač k tomu byl ze zákona povinna, a předmětné přiznání nepodala ani poté, co obdržela výzvu správce daně k jeho podání. Žalobkyně rovněž nezaplatila daň z nabytí nemovitých věcí v zákonné lhůtě pro zaplacení daně, která uběhla 1. 9. 2014, když daň byla uhrazena až dne 2. 10. 2015. Vzhledem k tomu tak žalobkyni vznikla povinnost uhradit pokutu z důvodu nepodání daňového přiznání ve smyslu ust. § 250 daňového řádu a současně povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po splatnosti až do dne platby včetně ve smyslu ust. § 252 daňového řádu.
7. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Shrnutí skutkového stavu: Dne 19. 12. 2013 se konala valná hromada žalobkyně, na které došlo k rozhodnutí o zvýšení základního kapitálu upsáním akcií s tím, že upisované akcie budou z části hrazeny nepeněžitým vkladem. Předmětem nepeněžitého vkladu byly pozemky ve vlastnictví občanského sdružení (od 1. 1. 2014 spolku) Sportovní klub O. S. M. ž. Dne 21. 2. 2014 uzavřela žalobkyně se Sportovním klubem O. S. M. ž. smlouvu o

převodu nemovitostí a písemné prohlášení vkladatele ke splacení upsaných akcií nepeněžitým vkladem na zvýšení základního kapitálu, na jejímž základě žalobkyně nabyla pozemky zapsané na LV X pro katastrální území N. U., obec O. Dne 30. 5. 2014 provedl Katastrální úřad pro Olomoucký kraj, katastrální pracoviště Olomouc, vklad do katastru nemovitostí s právními účinky k 25. 2. 2014. Dne 2. 3. 2015 vyzval správce daně žalobkyni, aby podala přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí. Zástupce žalobkyně dne 16. 3. 2015 správci daně sdělil, že žalobkyně není v této věci daňovým poplatníkem s povinností podat daňové přiznání na daň z nabytí nemovitých věcí. Správce daně proto vyměřil daň z nabytí nemovitých věcí z moci úřední, a to výše zmíněným platebním výměrem. Žalobkyně daň uhradila dne 2. 10. 2015. Dne 8. 6. 2016 správce daně vyměřil žalobkyni úrok z prodlení a pokutu za opožděné tvrzení daně.

9. Jak bylo uvedeno výše, zdejší soud a následně Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 1 Afs 451/2017-25, potvrdil správnost postupu správce daně a žalovaného při stanovení daně z nabytí nemovitých věcí v projednávaném případě, když uvedl, že daňová povinnost k dani z nemovitých věcí vzniká dnem zápisu vlastnického práva k nemovitosti do veřejného seznamu (tedy do katastru nemovitostí), neboť tímto okamžikem je nabyto vlastnické právo k dané nemovitosti, a nastává tedy skutečnost, která je předmětem daně (ve smyslu ustanovení § 3 daňového řádu). V souzené věci byl tímto okamžikem den 25. 2. 2014, ke kterému bylo do katastru nemovitostí vloženo vlastnické právo žalobkyně k dotčeným nemovitostem a nikoli den 19. 12. 2013, jak tvrdí žalobkyně, kdy se konala valná hromada žalobkyně. Tímto okamžikem tak žalobkyni vznikla daňová povinnost k dani z nabytí nemovitých věcí. Jelikož podle ustanovení § 1 odst. 1 zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí (dále jen „zákonné opatření“), účinného od 1. 1. 2014, je poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí nabyvatel vlastnického práva k nemovité věci, vyměřil správce daně žalobkyni daň z nabytí nemovitých věcí správně a v souladu se zákonným opatřením.
10. Žalobkyně měla podat daňové přiznání nejdéle do 1. 9. 2014 [§ 32 písm. a) zákonného opatření], k čemuž dni byla daň splatná (§ 135 odst. 3 daňového řádu). Mezi účastníky je nesporné, že žalobkyně daňové přiznání nepodala ani k výzvě správce daně ze dne 2. 3. 2015 a daň uhradila až dne 2. 10. 2015.
11. Podle ustanovení § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně.
12. Podle ustanovení § 250 odst. 4 daňového řádu v případě, kdy daňový subjekt nepodá řádné daňové tvrzení nebo dodatečné daňové tvrzení, ačkoli měl tuto povinnost, a neučiní tak ani dodatečně po dobu, kdy možnost podat tato tvrzení trvá, použije se při výpočtu částky podle odstavce 1 nebo 2 stanovená horní hranice; výše pokuty za opožděné tvrzení daně v tomto případě činí vždy nejméně 500 Kč.
13. Podle ustanovení § 252 odst. 2 daňového řádu daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Úrok z prodlení se uplatní nejdéle

za 5 let prodlení. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti.

14. Jak vyplývá z ustanovení § 250 odst. 4 daňového řádu, nepodání daňového přiznání je sankcionováno pokutou, jejíž výše i povinnost ji uhradit v případě nepodání řádného daňového tvrzení je stanovena zákonem bez možnosti správního uvážení. Jelikož, jak uvedeno výše, žalobkyně měla povinnost daňové tvrzení podat, vznikla jí ze zákona povinnost pokutu za opožděné tvrzení daně uhradit. Vyměření této pokuty rozhodnutím správce daně, potvrzené rozhodnutím žalovaného, je tudíž v souladu se zákonem.
15. Jak vyplývá z ustanovení § 252 odst. 2 daňového řádu, rovněž předpis úroku z prodlení při splnění zákonných podmínek vyplývá přímo ze zákona bez možnosti správního uvážení. Jelikož, jak uvedeno výše, žalobkyně měla povinnost daň uhradit a tuto uhradila s prodlením, neboť ji uhradila namísto do 1. 9. 2014 až 2. 10. 2015, vznikla jí za každý den prodlení povinnost k úhradě úroku z prodlení. Vyměření úroku z prodlení rozhodnutím správce daně, potvrzené rozhodnutím žalovaného, je tak rovněž v souladu se zákonem.
16. Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné a žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 14. května 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu